

นิยามของ ?เด็กเนิร์ด? ?

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ค. 2552

ต้องยอมรับว่านิยามของ 'เด็กเนิร์ด' เวลาที่เอา 'เด็กแนว' เอาต์ไปจากสารบบ

ปัจจุบันเนิร์ดจริง เนิร์ดปลอม (แต่งตัวตามแฟชั่น)
กำลังสร้างบทบาทสูงส่งมากขึ้นทั้งในและต่างประเทศ โดยเริ่มเด่นชัดเมื่อต้นยุค 90'
ที่อินเทอร์เน็ตกำลังเบิกทางโลกแห่งการสื่อสาร จนนำไปสู่การก่อเกิด 'เนิร์ดระดับโลก'
ซึ่งประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงานอย่าง บิลล เกตต์ อัจฉริยะแห่งไมโครซอฟต์

นอกจากนั้น เจฟ เบซอส เจ้าของ Amazon.com แลร์รี่ เพจ และ เซอร์จี บริน ผู้นำทางแห่ง
Google.com สตีฟ จ๊อบส์ บิดาแห่งแอปเปิล กระทั่ง คลาร์ก เคนต์ (ซูเปอร์แมน) และ ปีเตอร์ ปาร์กเกอร์
(สไปเดอร์แมน) ก็ยังถูกจัดในทำเนียบ '**เนิร์ดฮีโร่**'

กำเนิดชาวเนิร์ด

'**เนิร์ด**' (Nerd) เป็นคำเรียกสั้นๆ ที่กำลังฮิตฮอตอยู่ในยุคสมัย ตามพจนานุกรมฉบับ Oxford
Advanced Learners' ไดแปลความหมายของคำว่า 'เนิร์ด' เอาไว้ 2 รูปแบบด้วยกัน
ความหมายแรกเนิร์ดคือบุคคลที่แสนจะน่าเบื่อ ใจง่าย และเชยแหลก ความหมายต่อมาคือ
บุคคลที่บ้าคลั่งในคอมพิวเตอร์อย่างรุนแรง

หากแต่ว่าความหมายที่แท้จริงของคำว่า 'เนิร์ด' ในชีวิตประจำวันแล้ว มันคืออะไรที่กว้างกว่านั้น

'**เนิร์ด**' คือกลุ่มของสิ่งมีชีวิตกลุ่มหนึ่ง ที่มีอาการบ้าคลั่งวิชาความรู้ยิ่งนัก
ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านใดก็ตาม ทั้งเลข ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ที่ได้จากห้องเรียน
หรือคอมพิวเตอร์ที่ได้จากหน้าจอสีเหลี่ยม แม่กระทั่งภาษาไทย สังคม อังกฤษ
ก็ยังสามารถจัดในหมวดหมู่ในชาวเนิร์ดได้

อาการบ้าคลั่งวิชาความรู้นี้จะแสดงออกมาได้หลายทางอันส่งผลให้เกิดอาการในหลากหลายรูปแบบ
ขึ้นอยู่กับประเภทและความรุนแรงของความเป็นเนิร์ด

ถึงแม้ว่าโลกนี้จะแบ่งเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยย่อยตามหลักภูมิศาสตร์

และประชากรศาสตร์ของกลุ่มมนุษย์ที่หลอมรวมกัน เกิดขบวนการขัดกลางทางสังคมและมีจุดร่วมเช่น
ชนบทรูมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมหลายๆ อย่างที่คล้ายคลึงกันแล้วนั้น
เหล่านั้นก็ยอมเต็มไปด้วยความหลากหลายของสังคม เต็มไปด้วยผู้คนหลายแบบที่แตกต่างกันออกไป
เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน
ซึ่งตนกำเนิดของเนิร์ดก็มาจากจุดเดียวกันนั้นก็คือความพยายามในการแบ่งแยก

นิยามของเนิร์ดมีมาตั้งแต่ยุค 40' จากการที่ Rensselaer Polytechnic Institute
สถาบันการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของอเมริกา แบ่งนิยามของนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่มคือ
'Drunk' กลุ่มที่ไม่ชอบเรียน ดูกกลางคืนเอาแต่ปาร์ตี้ กินเหล้าเมาหัวราน้ำ ส่วนอีกกลุ่มตักเย็นกลับที่พัก
ทำการบ้านอ่านหนังสือ เรียกว่า 'Knurd' (สะกดตัวอักษรกลับหลังจาก Drunk) ต่อมาก็ได้ตัด k และเปลี่ยนมาเป็น
'Nerd' ในปัจจุบัน หากสนใจเรื่องราวประมาณนี้ก็หาได้จากภาพยนตร์ปี 1984 เรื่อง Revenge of Nerds

สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าเนิร์ด

ภาพลักษณ์ของเนิร์ดในสื่อมวลชนและการ์ตูน มักจะเป็นชายใส่แว่นตาหนาๆ ที่มักเป็นคนคงแก่เรียน
เลือกเรียนในสาขาวิชายากๆ แต่งตัวเชยเหมือนใครรับสมบัติเป็นเสื้อผ้าที่ตกทอดมาจากลุงและพ่อ เชื้อชา
แต่เป็นเด็กดีที่เชื่อฟังพ่อแม่ครูอาจารย์ ซึ่งในสายตาของชาวอเมริกันนั้นต่างจากคนไทยมาก
เพราะบ้านเราอาจมองว่าบรรดาเนิร์ดทั้งหลายคือปราชญ์ หรือผู้ที่ควรยกย่องนับถือ

จริงๆ แล้วที่พวกเรามีเทคโนโลยี ให้ใช้ได้จนถึงทุกวันนี้ 90 เปอร์เซ็นต์
พวกเด็กเนิร์ดเป็นผู้คิดค้นขึ้นมา และเมื่อผู้ยิ่งใหญ่อย่าง บิลล เกตต
รวมถึงการที่บรรดาเนิร์ดก้าวขึ้นมาเป็นเจ้าของอาณาจักรธุรกิจไอทีระดับโลกแล้ว
ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครรู้สึกเคอะเขินกับการถูกเรียกว่า 'เนิร์ด' อีกต่อไป

ไม่-สุกฤษฎี บุรณสรรค ชายหนุ่มร่างผอมบาง สวมแว่นกรอบดำ ผมยาวประบ่า เป็นเนิร์ดที่เก็บตัว
ชอบอยู่บ้าน กลัวสังคม และมีจะคบหากับเนิร์ดด้วยกัน

ย้อนเวลาไปเมื่อประมาณ 10 ปีก่อน ภาพในวัยเด็กของไม่กำลังกรอกกลับมาอีกครั้ง
เขาอมรับกับเราว่าสมัยเรียนระดับมัธยมศึกษา เขาคือเด็กเนิร์ดๆ ที่ซิมเศรา
และจมตัวเองอยู่ในโลกของเกมเป็นประจำทุกวัน

“ผมเรียนมัธยมสายวิทยาศาสตร์ ช่วงเวลานั้นผมแทบไม่มีเพื่อนเลย ไม่รู้ว่าจะคุยอะไรกับเพื่อนๆ
ในห้องเรียน เพราะไม่มีใครเล่นเกมเหมือนผมสักคน มีเพื่อนที่เล่นเกมและคุยกันรู้เรื่องอยู่บาง
แต่เรียนอยู่คนละห้อง กว่าจะได้มาเจอกันก็ตอนพักเที่ยง
มองย้อนกลับไปเวลานั้นรู้สึกเป็นคนแปลกที่ต้องอยู่กับตัวเองคนเดียว ผมสับสนมาก ไม่รู้จะหันหน้าไปทางไหน”
ชายหนุ่มเล่าถึงอดีตที่นาหตุหของตนเอง

“ก่อนเอนทรานซ์พ่อพาผมไปลงเรียนพิเศษวิชาฟิสิกส์แบบเต็มคอร์สตัวเข้มให้ผม
ผมจำได้ว่าตัวเองตั้งใจเรียนทุกวันไม่เคยขาด จนถึงวันสุดท้าย รู้สึกว่าชีวิตการเรียนแบบนี้ไม่มีอะไรดีเอาเสียเลย

ผมเลยเดินออกจากห้องเรียนด้วยความแว้งแว้ง ไม่รู้จะเดินไปทางไหน แต่ก็ไม่อยากกลับไปเรียน
เลยเดินเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่

"นี่แหละคือปัญหา เอาเข้าจริงๆ แล้วผมกลับรู้สึกว่าเด็กทุกคนมีพลัง ไม่ว่าจะเนิร์ด หรือไม่เนิร์ด
แต่เขาไม่รู้จะทำอะไรในสภาพสังคมแบบนี้ นี่ผมหลุดจากประสบการณ์ของตัวเองเลย"

แต่จากการโอดแค้น ท่องเที่ยว อยู่ในโลกของเกมออนไลน์
และอินเทอร์เน็ตเป็นประจำทุกวันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชีวิตของเด็กเนิร์ดอย่างไผ่เดินทางไปเจอกับเว็บไซต์เกมเว็บไ
ชต์หนึ่งของเมืองไทย ที่ถือเป็นแหล่งรวมทั้งขาประจำและขาจรที่ชื่นชอบการเล่นเกมเป็นชีวิตจิตใจ
ซึ่งขณะนั้นทางเว็บไซต์ดังกล่าวกำลังรับสมัครทีมงาน ไผ่จึงไม่รีรอที่จะสมัครเข้าไปเป็นหนึ่งในทีมงาน

จากเด็กชายที่ขี้อายและขาดคลัวการเข้าสังคมในวัยเยาว์
ถึงวันนี้ไผ่กลายเป็นผู้ที่ชื่นชอบการแสดงความคิดเห็น (เกี่ยวกับเกม) ผ่านตัวอักษรซึ่งตีพิมพ์ลงในหนังสือฟิวเจอร์
เกมเมอร์ มาเป็นเวลากว่า 4 ปีแล้ว

"ขณะที่ผมชอบเล่นเกมผมก็ชอบอ่านหนังสือด้วย ผมอ่านทั้งนวนิยายและบทความ
จึงอยากหัดเขียนบ้าง การที่ผมได้มาเขียนหนังสือเป็นเรื่องของจังหวะและโอกาส
ผมจึงทดลองเขียนเรื่องสั้นและนิยายผ่านอินเทอร์เน็ตต่อเนื่องมาโดยตลอด" เจ้าตัวเล่าด้วยสีหน้าภูมิใจ

"ผมอยากให้มองว่า เด็กเนิร์ดก็คือคนธรรมดาณะ ก็เหมือนกับกลุ่มเด็กแนวฟังเพลงอินดี้
เด็กที่แต่งตัวแปลกๆ พวกคอรุสเพลย์ ซึ่งเขาอาจเป็นคนที่กำลังค้นหาตัวเองอยู่ก็เป็นได้"

เนิร์ดคือแฟชั่นใหม่

ตั้งแต่ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษ 1990 มีเนิร์ดจำนวนมากบนโลกอินเทอร์เน็ต
ซึ่งเอาคำนี้มาใช้ด้วยความภาคภูมิใจ และใช้ในความหมายที่เป็นแง่บวก
เพื่ออธิบายถึงบุคคลที่มีความสามารถทางด้านเทคนิค

โดยดั้งเดิมนั้น เนิร์ดใช้กับผู้ชายเท่านั้น แต่ตอนนี้ผู้หญิงก็เริ่มหันมาสนใจเทคโนโลยี วิทยาศาสตร์
คณิตศาสตร์ และวิชาอื่นๆ ที่ปกติมีแต่ผู้ชายสนใจ ดังนั้น เนิร์ดจึงใช้ได้ทั้งชายและหญิง

ตัวอย่างเด็กเนิร์ด-เวลมา ดิงเลย์ ในเรื่อง สกูปิดู, โคจิโร่ อิซึมิ และมียาโกะ อิโนะอุเอะ ในเรื่อง
ดิจิมอน, เด็กซ์เตอร์ ในเรื่อง หองทดลองของเด็กซ์เตอร์, เดคิสุงิคุง ในโตราเอมอน, เอ็มมา วัดสัน (เฮอร์ไมโอนี่)
ในเรื่อง แฮร์รี่พอตเตอร์

ไผ่เนิร์ด-จิตนารถ พิชัยยา ฟรีแลนซ์ คอสตูม หญิงสาวที่มีสองบุคลิกอยู่ในตัวตน

เธอสามารถเนิร์ดได้และไม่เนิร์ดก็ได้ เพราะเธอต้องเข้าสังคมเพื่อการทำงานที่ต้องใช้การติดต่อสื่อสาร แต่พอกลับมาถึงบ้าน ใฝ่เนิร์ดจะดูซีรีส์ ฟังเพลง และนั่งอัปเดตชีวิตในโลกอินเทอร์เน็ต

ใฝ่เนิร์ดบอกว่า ปัจจุบันเนิร์ดกลายเป็นรสนิยมและกำลังกลายเป็นแฟชั่นสไตล์หนึ่ง โดยมีที่มาจากฝรั่ง ซึ่งถ้าเป็นผู้ชายจะมีลักษณะที่เห็นได้ชัดคือตัดฟัน แว่นหนาๆ เอาเสื้อเชิ้ตในกางเกง ใส่รองเท้าเชยๆ และชอบโดนแก๊งอยู่เสมอยๆ และถ้าเป็นเด็กผู้หญิงมักจะผูกผมเรียบร้อย ตัดหนามา ใส่แว่น ตัดฟัน หนาเป็นกระ ชอบทำตัวแปลกๆ เฉลิมๆ และดูไม่มีอะไรน่าสนใจ

“ของฝรั่งจะมีเนิร์ดอีกจำพวกหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า ‘เทคโนเนิร์ด’ อารมณ์เนิร์ดแบบเด็กแนวหน่อยๆ เนิร์ดแบบฉลาดๆ และสุขุมมากกว่าเด็กเนิร์ดโดยทั่วไป เพราะส่วนใหญ่เนิร์ดในคำจำกัดความเก่าๆ จะเป็นคนที่สนใจแต่เรียน อ่านแต่หนังสือ และไม่เข้าสังคม แต่พวกเทคโนเนิร์ดจะเป็นพวกแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เป็นสิ่งที่น่าสนใจในช่วงเวลานั้นๆ จนรู้สึกวาดตนเองฉลาดล้ำ

“สำหรับเนิร์ดในเมืองไทยเวลานี้กำลังเป็นแฟชั่น เหมือนกับเมื่อก่อนที่มีเด็กแนว เด็กอินดี้ ซึ่งทุกคนพยายามที่จะแต่งตัว หรือสร้างอัตลักษณ์ให้โดดเด่น และแตกต่างกันออกไป การแต่งตัวแบบเด็กเนิร์ดจึงหาทางออกหนึ่ง มันเริ่มตมมาจากการศึกษาที่เด็กเนิร์ดสวมแว่นเปลี่ยนกรอบแว่นจากโลหะธรรมดาๆ เชยๆ มาใส่เป็นกรอบพลาสติกสีส้มสดใส จนทำให้คนที่ไม่ได้สายตาสั้นเห็นแล้วอยากใส่แว่นบ้าง แว่นตาจึงเป็นแฟชั่นที่เรียลที่เห็นแล้วให้ความรู้สึกชัดเจนถึงความเป็นเด็กเนิร์ดที่สุด เวลานี้เด็กสยาม หรือเด็กแนวทั่วไปก็สามารถกลายเป็นเด็กเนิร์ดได้

“ตอนนี้ถ้าพูดถึงเด็กแนวก็ดูตลาดๆ ไปแล้ว แต่เด็กเนิร์ดก็พัฒนามาจากเด็กแนว ชอบแต่งตัวเชยๆ เก๋ๆ แต่ไม่ใช่วินเทจหรือแต่งตัวโบราณไฮโซ อารมณ์เดียวกับหนังเรื่องแฮมมยโสธร นำมาล้อเลียน ทำให้ตลก ทำให้ขำ

“เนิร์ดจึงกลายมาเป็นประเด็นที่วัยรุ่นนำมาล้อเลียนและประชดประชัน จนคำว่า เนิร์ด กลายเป็นคำพูดที่อยู่ในกระแสพอสมควร พูดกันเวลานี้แล้วทุกคนรู้จักแล้วเขาใจ เรียกว่ามันเริ่มขยายวงกว้างมากขึ้น ดิตที่อปปแล้วเหมือนกัน แต่ถาหลังจากนี้ไปมีคนสนใจกันมากๆ อาจเป็นช่วงขาลง เพราะวัยรุ่นแทบทุกคนเวลานี้มองหาแต่สิ่งที่แตกต่าง” ใฝ่เนิร์ดอธิบายถึงแฟชั่นเด็กเนิร์ด

“ส่วนตัวเราที่เรียกตัวเองว่า ใฝ่เนิร์ด เพราะใส่แว่น คือพูดมาแล้วฮามากกว่า แต่เพื่อนๆ จะรู้ว่าความจริงแล้วเราเป็นอย่างไร ส่วนหนึ่งที่โดนเรียกว่าใฝ่เนิร์ดอาจจะเป็นเพราะว่า นิสัยส่วนตัวที่เนียบๆ ด้วย”

หากเป็นเด็กแนวพวกฟังก์ อีโม ฮิปฮอป พวกนี้จะมีความภูมิใจในการแสดงอัตลักษณ์และตัวตนในแบบของเขา ซึ่งเมื่อเราถามใฝ่เนิร์ดว่าเธอมีความภูมิใจในการเป็นเนิร์ดมากแค่ไหนเธอตอบว่า

“ไม่รู้ว่าคุณมีใจในความเป็นเนิร์ดมากแค่ไหน แต่ก็ไม่วายที่เป็นแบบนี้” ไผ่เนิร์ดกล่าว

เผ่าพันธุ์ชาวเนิร์ด

นอกจากคำว่า 'เนิร์ด' แล้ว ยังมีศัพท์ที่ใกล้เคียงที่บ่งบอกลักษณะการใช้ชีวิตของเด็กเนิร์ดทั้งหลาย เช่น คำว่า **ก๊ิก (Geek)** ซึ่งตอนนี้ก็ยังมีกรณีย์กันอยู่ระหว่างคำนี้กับเนิร์ด เพราะทั้งสองคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่สรุปแล้วก๊ิกนั้นดูเป็นเฉพาะกลุ่มมากกว่าเนิร์ด เพราะว่าเขาสนใจในสิ่งที่ตัวเองคลั่งไคล้ เช่น พวกราบเกม บาคอมพิวเตอร์ ภาววิทยาศาสตร์ ไม่สนใจเรื่องแฟชั่น จึงออกแนวเชยๆ ไม่ทันสมัย

ดอร์ค (Dork) เด็กกลุ่มนี้ค่อนข้างแตกต่างกับสองกลุ่มข้างบน เพราะมีลักษณะที่ค่อนข้างชัดเจน เพราะดอร์คจะออกแนวเป็นคนที่ยิ้มซำม เป๋อ กะเปื้อนกะปำบ ไปที่ไหนก็จะสร้างเสียงหัวเราะอยู่เสมอด้วยความเงิมและตลกของพวกเขาเองเลยดูเป็นผู้ชายที่ไม่หวังลุด

แอป-พงศร สิงห์น้อย นักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยของรัฐ ขึ้นเทพในการเล่นเกมทั้งออฟไลน์และออนไลน์ ลักษณะภายนอกของแอปดูไม่ต่างไปจากเด็กเนิร์ดทั่วไป แต่เขากลับบอกให้เราเรียกเขาว่า **'โอดาคู'**

แอปเล่าให้ฟังว่า 'เนิร์ด' กับ 'โอดาคู' ในญี่ปุ่น มีลักษณะภายนอกคล้ายๆ กัน แต่โอดาคูจะหมกมุ่นกับ 'anime' (หนังการ์ตูน) หรือ manga (การ์ตูนเล่ม)

“จะว่าไปแล้ว ง่ายๆ ตามความหมายที่คนส่วนใหญ่เข้าใจ โอดาคูน่าจะไม่ได้ต่างจากเนิร์ดเท่าไร เพียงแต่เนิร์ดนั้นเน้นหนักไปที่พวกราบเรียน บาดำรา ส่วนโอดาคูหลงใหลในเรื่องราวที่หลากหลายมากกว่า”

โอดาคูเป็นทั้งคำในแง่บวกและคำในแง่ลบขึ้นอยู่กับทัศนคติของคนที่ใช้และคนที่ถูกพาดพิงถึงในแง่บวกคือใช้เรียกคนหรือกลุ่มคน ที่มีความสามารถและความรู้ในเรื่องที่ตนเองสนใจมากมาเป็นพิเศษ

แน่นอนถ้ามองในมุมมองแง่ลบหรือจากคนที่มือคุดิ โอดาคูอาจจะโดนหาว่าเป็นพวกคลั่ง พวกมาเนีย โดนตั้งแง่รังเกียจต่างๆ ซึ่งบางอย่างอาจมีสาเหตุมาจากการที่คน คนนั้นเป็นคนสร้างขึ้นเอง ยกตัวอย่างเช่น ไม่สนใจความเป็นไปของโลกภายนอก สนใจแค่สิ่งที่ตัวเองคลั่งไคล้เท่านั้น ทำตัวแปลกแยกออกจากสังคมส่วนใหญ่ (เพราะสังคมส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ) ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ตัวเองเชี่ยวชาญอยู่) ปิดกั้นตัวเองออกจากเพื่อนฝูงญาติพี่น้องที่เคยสนิทกันในอดีตเพียงเพราะไม่เข้าใจและไม่ได้มีความสนใจกับสิ่งเดียวกันที่ตัวเองเชี่ยวชาญอยู่

“ในความคิดของผมโอดาคูคือคนที่รักและชื่นชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นพิเศษ หรืออาจจะคลั่งไคล้มาก

โดยส่วนตัวแล้ว ซึ่งมุมมองคนไทยหลายๆ คนที่ไม่รู้ มักจะมองว่า โอตาคุ คือพวกที่คลั่งไคล้ บ้าๆ บอๆ เนื่องจากเห็นเราชื่นชอบเพียงแค่อนิเม เกม และการดูญี่ปุ่น

“ถ้าคนที่เรียกเข้าใจคำว่าโอตาคุมากพอสมควร มาเรียกผมแบบนี้ ผมก็โอเค ไม่คิดมาก ถึงจะไม่ได้ชื่นชอบ แต่อย่างน้อยก็รู้สึกว่าเขาเข้าใจในสิ่งที่เราเป็น

“ผมมองว่าเรื่องนี้เป็นความชอบส่วนบุคคล และความชอบนั้นไม่ได้ไปละเมิดสิทธิเสรีภาพผู้อื่น ไม่มีคนเดือดร้อน ก็ไม่ว่าที่เราจะต้องรู้สึกผิดหรือกลัว แม่คนอื่นจะไม่ได้ชื่นชอบตามเรา มองเราเป็นพวกประหลาดก็ช่างเขา ที่พวกเขายังชอบอะไรที่เราไม่ชอบได้เลย และผมก็ไม่ถึงขั้นที่จะยึดเยียดสิ่งที่ผมชอบนี้ให้แก่ทุกคน”

คิดอยากจะเป็นเนิร์ด

99.99 เปอร์เซ็นต์ ของเด็กเนิร์ดจะใส่วุ้น ทำผมถูกระเบียบ **ปลา บูลา บลา ล่า** เจ้าของห้องเสื้อ และเครื่องประดับวัยรุ่น บอกว่า แฟชั่นเด็กเนิร์ดกำลังมาแรง ที่เห็นสวนใหญ่เลยคือต้องสวมแว่นตา ที่สำคัญต้องเป็นแว่นที่มีแต่กรอบไม่มีเลนส์

“แว่นตาตอนนี้วัยรุ่นชอบใส่ให้ดูเป็นเด็กเนิร์ดใส่อะไรก็ได้ไม่มีพิษมีภัย และต้องเป็นแว่นที่ใหญ่พอๆ กับใบหน้า หรือไม่กี่ใหญ่กว่าหน้าเลย ถ้าแว่นเล็กๆ พอติบพอดีเวลานี้เอาตไปแล้ว และต้องเป็นทรงโบราณแบบเกาสุดๆ หรือไม่กี่ต้องทรงสมัยใหม่สุดๆ ไปเลย และอย่าลืมว่าต้องไม่มีเลนส์!!!

“หากใครงบน้อยลองไปค้นห้องเก็บของที่บ้าน อาจเจอแว่นเก่าๆ ของคุณพ่อคุณแม่ยังหนุ่มยังสาวก็ได้ แต่ควรขออนุญาตก่อนกระซอกเลนส์ออก หรือหากใครสะดวกซื้อมากกว่า แนะนำที่ตลาดนัดสวนจตุจักร ฝั่งหลัง คลองถม รั้วรองไทรราคาถูกใจ ไม่เกิน 200 บาท

“บางคนอาจอยากทำตามกระแสเด็กเนิร์ด ต้องตัดผมทรงหัวเห็ด (ทรงทรงสูง) ถูกระเบียบ เอาแบบ ถ้ายังเด็กอยู่ก็เกรียนๆ ห้ามใส่เจลแต่งผมทุกชนิด แว่นตาหลายๆ มีกรอบ กรอบห้ามสีจุดจาดด้วย เสื้อเชิ้ตแบบผู้จัดการ ลายแก็งๆ หรือสีเรียบๆ

“ถ้าเป็นนิสัยอยู่ขอให้ถูกระเบียบ กางเกงสแลกตัวใหญ่ๆ ใส่มาถึงพุง คาดเข็มขัด รองเท้าบาส หรือรองเท้าวิ่ง ใหญ่ๆ ใส่สบาย ไม่ก็รองเท้าหนังขัดมันไปเลย ห้ามใช้คอนเวียร์สเด็ดขาด และกระเป๋าสเปซพายหลังใหญ่ๆ หรือกระเป๋าทูตแบบใสเหน็บๆ ใส่นกๆ ใส่นกๆ ต้องใสของให้ตุงตลอด“

โลกของเนิร์ดกับโลกของคนส่วนที่เหลือนั้น อาจแบ่งแยกกันอย่างสิ้นเชิงราวกับชายกับชวา สมัยก่อนการเป็นเด็กเนิร์ดอาจจะอับอายและโดนล้อเลียน แต่ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวล้ำไปมากวัฒนธรรมก็เปลี่ยนไป ใครๆ ก็หันมาฟังเด็กเนิร์ดทั้งนั้น ตั้งแต่ลอกการบ้าน จนถึงผลิตเทคโนโลยีใหม่ๆ เด็กเนิร์ดทั้งหลายจึงมีความภูมิใจในความเป็นเนิร์ด ไม่เช่นนั้นคงไม่กล้าเรียกตัวเองอย่างเต็มปากเช่นทุกวันนี้

เรื่อง : เพลงมนตรา นุปผามาต